

Nation" indlod og kunde den ikke indlade sig paa, men var fuldstændig afftaaren derfra, ikke overfor os alene, men overfor Alle. — Det Andet, som udbrages deraf, er det, at man under Forhandlingerne med Spanien om en Handelskræftat maatte have for Die, at det ikke alene kom til at dreie sig om, hvad der skulde træde i Kraft ved den første Termin, men ligesaa meget og maatte endnu mere om, hvad Følgerne vilde blive ved den anden Termin i Mæret 1887. Derom sagde nu den høitærede Confeilspræsident, at da vilde vi komme til at staa særdeles gunstig, forudsat, at vi havde faaet en Toldreform gennemført med forhøiede Toldsatser paa de Artikler, som det maatte være af Interesse for Spanien at faae Nedsættelse paa — saaledes forstod jeg den høitærede Finantsminister. Dette staar imidlertid, forekommer det mig, i ligefrem Strid med den spanske Toldlov af 1882, som udtrykkelig siger, at Fornyelser af Traktater i 1887 kun vil kunne ske overfor de Nationer, der til den Tid vilde indrømme nye Toldnedsættelser, altsaa ud over de Toldnedsættelser, som da allerede bestaa. Dette forekommer mig at være et Moment, som vi med Nødvendighed maa tage med i Betragtning; thi det er jo klart, at finder man de Indrømmelser, som nu ere gjorte overfor Spanien ved Afslutningen af Handelskræftater, strenge, kan kunde sige urimelig høie, staar der jo i Baggrunden derfor yderligere Krav til det Tidspunkt, da nye Handelskræftater skulle opnaas. Det er jo saa endvidere klart, at har man først ved Indgaaelsen af Handelskræftaten tilveiebragt nye Erhvervsgrene, nye Handelsruiter osv., vil Trykket i den Henseende blive langt, langt stærkere end i dette Øieblik, hvor saadanne nye Erhvervsgrene endnu ikke ere tilveiebragte. — Det tredje Punkt i den spanske Toldlov forekommer det mig ogsaa, at man maa være opmærksom paa. Artikel 6 i denne Lov siger, at den spanske Regjering skal være bemyndiget til at foretage Forhøielse i Told- og Skibsafgifterne overfor de Stater, der i særlig Grad gennemføre Foranstaltninger, der ere præjudicerende for de spanske Varer og den spanske Handel. Jeg siger, at man maa være opmærksom paa denne Bestemmelse, fordi det viser, at forsaavidt vi ikke indlade os paa saadanne Foranstaltninger, der i særlig Grad ere beregnede paa at staa den spanske Varehandels Interesser, ere vi ikke udsatte for at faae en særlig Forhøielse for vore Varer og vore Skibe i Told- og Skibsafgifterne, — anderledes har jeg i alt Fald ikke kunnet forstaa denne Paragraf, og da vi jo som Regel ikke indlade os paa en saadan Taktik, vilde der i saa Henseende heller ingen

Fare være. Kun have vi jo ganske vist i Genhold til vor almindelige Toldlov af 1863 ladet den Bestemmelse træde i Kraft overfor spanske Skibe, at Skibsafgiften for deres Vedkommende forhøies med 50 pCt., men det vil af Forhandlingerne med Spanien ses, at man ikke har tillagt denne Foranstaltning en saadan Betydning, at man overfor dette vilde tage Repressalier, simpelt hen af den Grund, at spanske Skibe ikke komme i vore Havne. Naar den høitærede Finantsminister nu udtalte, at vi i Tilfælde af, at vi ikke fik en Søfartstræftat med Spanien, vilde „havne Sikkerhed for“, at danske Skibe ikke blive forurettede i spanske Havne, saa har den meget ærede Finantsminister i alt Fald med Hensyn til dette Punkt næppe været opmærksom paa Lovens Bestemmelser, hvorefter vi altsaa ikke ere direkte udsatte for, at Sligt skal ske. Vi have ganske vist ingen traktatmæssig Garanti for, at noget Saadant ikke skulde kunde ske i Fremtiden, men saa længe den nuværende spanske Toldlov varer, stønner jeg ikke rettere, end at vi ere sikrede for noget Saadant. Det er dette Udgangspunkt, eller rettere sagt dette Grundlag, der har været lagt for alle de Forhandlinger, der er førte saavel af vor Regjering som af de andre Landes Regjeringer. Det fremgaar altsaa deraf, at ethvert Forsøg paa at forhandle med Spanien paa Grundlag af de almindelige Mestbegunstigelsestræftater vil være et fuldstændig unyttigt og spildt Arbejde. Derjom vor ærede Regjering havde stillet sig paa det Standpunkt, at den absolut havde vægret sig ved at gaa ind paa at binde vor Toldtarif ved en Træftat, derjom den altsaa bestemt havde modsat sig at række Haand til Indførelsen af en Differentialtold ad nogen Veie, saa vilde der kunne siges overmaade Meget til Gunst for et saadant Standpunkt. Der er vistnok Ingen eller i alt Fald meget Faa her i denne Sal, antager jeg, som ville være Tilhængere af det foreslåede System med Differentialtold. I det Hele taget har det, at komme ind paa internationale Toldforhandlinger, der føre til Toldkrige og meget Saadant, vistnok i alt Fald i de sidste 20—30 Aar været betragtet som et tilbagelagt Stadium. Man vilde kunne troste sig med, at ogsaa de Nationer, der ere staaede ind paa Træftatpolitikken, i det Hele ville komme til den Erkjendelse, at den ikke fører til noget Resultat, eller vilde have set, at den indirekte fører til et andet Maaal, at jo mere internationale Handelskræftater blive afsluttede, desto mere blive alle Toldsatser nedsatte og Toldindtægterne formindskede. Allerede dette Tryk vil vistnok under den almindelige Væbningstilstand i Europa blive